

## § 14.

De for Konsuler i Almindelighed givne Love og administrative Forskrifter gælde ogsaa for de i denne Lovs § 1 omhandlede Konsuler, for saa vidt som de ikke komme i Strid med denne Lovs §§ 1—13.

Denne Lovs Forskrifter lide Indskrænkning, for saa vidt traktatmæssige Bestemmelser maatte medføre Nødvendigheden heraf; i denne Henseende har Konsulen at rette sig efter de af Udenrigsministeriet givne Instruktser.

## § 15.

Denne Lov træder i Kraft den 1ste Juli 1895.

## Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Som bekendt bestaar der i en Del af de uden for den europæisk-amerikanske Folkerets Omraade værende Lande enten ifølge folkeretlig Sædvane eller ifølge Traktat den Ordning, at de i et saadant Land sig opholdende Europæere (Amerikanere) ikke ere underkastede Landets Lovgivning, Øvrighed eller Domstole, men leve under den Nations Ret, hvortil de høre. Dette medfører, at der maa være en Doms- og Øvrighedsmyndighed, til hvem man kan henvende sig, eller som kan træde op, naar civilt eller kriminelt Ansvar skal gøres gældende mod disse uden for Opholdslandets Jurisdiktion staaende Personer. Herpaa har det Land Krav, som tillader de deri værende Europæere at leve under deres egen Ret, og som tilstaar dem Eksemtion fra sin egen Jurisdiktion, og herpaa have ogsaa Krav af de andre europæiske Stater, hvis Undersaatter muligen kunne faa retslige Mellembværender med det paagældende europæiske Lands Undersaatter paa Stedet. I Reglen tilfredsstilles den her paapegede Nødvendighed derved, at der tillægges Konsulerne en fuldstændig Doms- og Øvrighedsmyndighed over de Personer, som tilhøre den Stat, Konsulen er ansat for, saaledes at Klager over de til denne hørende Individider, som opholde sig i Konsulens Jurisdiktionsdistrikt, maa rettes til ham, og han er forsynet med den behørig Myndighed til at afgøre Sagen og

gennemføre den trufne Afgørelse. Den danske Lovgivning indeholder imidlertid kun faa og utilstrækkelige Bestemmelser i denne Retning, uagtet Danmark ligesom de andre europæiske Stater hævder, at Danske, der opholde sig i de ovenfor nævnte halvciviliserede Lande, ere undtagne fra Opholdslandets Jurisdiktion og leve under dansk Lov og Ret. Den eneste egentlige Lovbestemmelse, som omhandler de herhenhørende Forhold, er Forordningen om de danske Konsuler af 4de August 1824, særlig §§ 3, 4 og 5, men denne angaar alle Konsuler, ogsaa dem, der ere ansatte i europæiske (amerikanske) Stater, og sigter ikke særlig paa de her omhandlede Lande, hvor det er nødvendigt, at Konsulen har en meget videregaaende Myndighed end paa de Steder, hvor de sig der opholdende Danske ere undergivne Landets Love og Jurisdiktion. Naar dette Forhold hidtil har kunnet bestaa uden at fremfalde aldeles uoverkommelige Vanfælgigheder og Tvistigheder med de paagældende Lande, ligger dette i, at Antallet af Danske paa de her omtalte Steder har været ringe, og at som Følge heraf civile eller kriminelle Sager mod dem kun ganske undtagelsesvis ere fremkomne. Men denne Tingenes Tilstand kan ikke vedblive. Dels tiltager Antallet af Danske paa flere Steder af den her omtalte Art stadigt mere og mere, dels maa det forudses, at de paagældende Lande, af hvilke